

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoP/205/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4424205270
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Srnková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:4424205270.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kristíny Srnkovej a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Ľubomíra Bundzela, v právnej veci navrhovateľa (muža, ktorého otcovstvo má byť zapreté): A. B., narodený XX.XX.XXXX, bytom C., D., E. E. X, Nemecko, v konaní zastúpený: JUDr. Ema Zacharová, advokát s. r. o., so sídlom Forgáčova bašta 5676/7, Nové Zámky, proti matke maloletého dieťaťa: A. A., narodená XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H. I., v konaní zastúpená: Advokátska kancelária BÁNOS & KOŠÚTOVÁ s. r. o., so sídlom Hlavná 979/23, Galanta, a proti maloletému dieťaťu: H. B., narodená XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H. I., v konaní zastúpená kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, so sídlom F. Kapisztóryho 1, Nové Zámky, o zapretie otcovstva, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 16Pc/58/2024-193 zo dňa 28.07.2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Navrhovateľ má voči matke maloletého dieťaťa nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.
- III. Matka maloletého dieťaťa je povinná zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 158,66 Eur k rukám právnej zástupkyne navrhovateľa do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 28.07.2025 súd prvej inštancie výrokom I. určil, že A. B., nar. XX.XX.XXXX nie je otcom maloletej H. B., nar. XX.XX.XXXX z matky A. A., nar. XX.XX.XXXX a výrokom II. uložil matke povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 1.377,- Eur do 15-tich dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.
2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 108 ods. 3 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) a ustanovení § 85, § 86 ods. 1, § 87 ods. 1, § 88 ods. 1, 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“).
3. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním zistil, že rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č. k. 8P/15/2021-133 zo dňa 04.06.2021, právoplatným dňa 09.06.2021, bolo manželstvo navrhovateľa a matky maloletej rozvedené a na čas po rozvode bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia budú maloletú zastupovať a spravovať jej majetok, otcovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu maloletej sumou vo výške 300,- Eur mesačne vždy do 15-teho dňa toho-ktorého mesiaca vopred k rukám matky, počnúc právoplatnosťou rozsudku.

Styk otca s maloletou zostal neupravený. Súd žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Ďalej uviedol, že v konaní bol vypracovaný znalecký posudok č. 31/2025 znalcom z odboru Genetiky, odvetvia Analýza DNA, z ktorého vyplývalo, že navrhovateľ je jednoznačne vylúčený ako biologický otec maloletej.

4. Vecne zdôvodnil svoje rozhodnutie tým, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný. V prejednávanej veci sa nejednalo o bežné zapretie otcovstva navrhovateľom - manželom matky, ktorý bol zapísaný do rodného listu dieťaťa ako otec podľa § 85 ods. 1 Zákona o rodine. Dôkazom týchto skutočností bolo to, že navrhovateľ ako otec dieťaťa bol zapísaný v rodnom liste maloletej od 10.12.2008 a do dnešného dňa si riadne plní vyživovaciu povinnosť. V neposlednom rade od uzavretia manželstva dňa 15.01.2000 rodinu finančne zabezpečoval do právoplatného rozhodnutia o rozvode manželstva, t. j. do 09.06.2021. Súd nepopieral, že navrhovateľ sa o dieťa nezaujímal, nevykonával osobnú starostlivosť tak, ako mu to ukladá § 28 ods. 1 písm. a) Zákona o rodine, avšak bolo potrebné zdôrazniť, že aj konanie matky bolo v rozpore so záujmami dieťaťa i v rozpore s dobrými mravmi, ak sa snaží preukázať, že otec dieťaťa mal vedomosť o tom, že nie je biologickým otcom maloletej. Návrh na zapretie otcovstva podľa § 88 ods. 2 Zákona o rodine mohla podať aj matka, ktorá do dnešného dňa tvrdila a tvrdí, že biologickým otcom maloletej je J. K., s ktorým nadviazala mimomanželský vzťah v roku 2007, intímne sa stýkali bez použitia ochranných prostriedkov, čiže musela predpokladať, že môže otehotnieť. Za zarážajúce súd prvej inštancie označil to, že matka sa snaží preukazovať, že navrhovateľ mal vedomosť o tom, že nie je biologickým otcom dieťaťa s poukazom na dokumentáciu z ultrazvuku, ktorú mu ukázala v máji 2008 a sám mal prísť na to, že nemôže byť biologickým otcom, keď sa stýkali len jedenkrát v rozhodnom období. Súd poukázal na to, že maloleté dieťa bolo od začiatku vychovávané v tom, že jeho biologickým otcom je J. K., avšak malo vedomosť o tom, že nie je zapísaný v rodnom liste. Zdôraznil, že určenie biologického rodiča pre maloleté dieťa má i ďalšie dôležité okolnosti týkajúce sa prípadného dedenia alebo riešenia otázky zdravotného stavu. Tvrdenie, že otcom je ten, kto dieťa vychováva, pre tieto okolnosti nebolo prvoradé. V neposlednom rade hodnoverný listinný dôkaz o tom, že navrhovateľ nie je biologickým otcom maloletého dieťaťa bol až znalecký posudok, ktorý dal súd vypracovať po čiastočne vykonanom dokazovaní za účelom odstránenia akýchkoľvek pochybností. Znalecký posudok číslo 31/2025 bol doručený súdu dňa 25.06.2025.

K spornej skutočnosti ohľadne doby, kedy sa navrhovateľ dozvedel, že nie je biologickým otcom maloletej súd uviedol, že sa stotožnil s vyjadrením navrhovateľa, že to bolo v novembri 2024 pri prevode bytu bývalých manželov, pričom uvedené skutočnosti potvrdil i vypočutý svedok - syn účastníkov. Súd nepoprel, že vzťahy medzi matkou maloletej a plnoletým synom sú momentálne narušené z dôvodov, ktoré nemajú významný vplyv pre toto konanie. To, že navrhovateľ nie je biologickým otcom maloletej potvrdila aj sestra matky. Súd prvej inštancie sa nedomnieval, že by bolo potrebné vyhodnotiť svedecké výpovede sestry matky, ako aj plnoletého syna za neplatné, pretože neboli poučení podľa § 196 ods. 2 CSP tak, ako to tvrdila právna zástupkyňa matky, keďže obaja poukazovali len na rovnaké skutočnosti, ktoré v podstate uznala a uznáva aj matka, že biologickým otcom maloletej nie je navrhovateľ, ale J. K.. Ostatné skutočnosti týkajúce sa spolužitia J. K. v spoločnej domácnosti s matkou a deťmi boli pre toto konanie irelevantné a v neposlednom rade dokazovaním bolo preukázané, že J. K. sa aktívne zapájal do starostlivosti o dieťa spôsobom, ktorým mohol a bolo mu umožňované a robí tak i dodnes. Ďalej uviedol, že zo zákonného ustanovenia § 196 ods. 2 CSP a ani z následných ustanovení nevyplýva, že by súd nemohol použiť svedeckú výpoveď svedka, ak svedok nebol riadne poučený. Je zarážajúce, že človek, ktorý mal intímny vzťah so ženou, ktorú miloval, nepodnikol žiadne kroky po dobu takmer 17 rokov na to, aby bol zapísaný ako biologický otec dieťaťa a aby niesol i prípadné následky vyplývajúce z rodičovských povinností a následne prípadne i ostatné skutočnosti ohľadne dedenia alebo prípadnej potreby pri zdravotnej starostlivosti. Toto konanie súd vyhodnotil ako nemorálne. Za zarážajúce označil to, že dospelí ľudia - matka a biologický otec dieťaťa - po dlhú dobu 17 rokov nevykonali žiadne kroky k usporiadaniu skutočných vzťahov so vzťahom právnym, pričom toto ich konanie a správanie nebolo možné hodnotiť ako správanie v záujme maloletého dieťaťa. Samotné dieťa vo svojej výpovedi potvrdilo, že má vedomosť o tom, že jeho biologickým otcom je J. K., s ktorým je v kontakte až do dnešného dňa, trávili a trávajú spolu čas, zúčastňoval sa na rodinných oslavách, navštevovali spolu rodinných príslušníkov - sestru matky, ako aj starú matku zo strany matky do roku 2018. Dieťa pozná aj rodinných príslušníkov zo strany J. K. i terajšieho manžela matky. Pre súd bolo ťažké sa stotožniť s vyjadrením dieťaťa, že mu nevadilo, že biologický otec nie je zapísaný do rodného listu, že nemalo výhrady voči tomu, že by si ho osvojil terajší manžel matky, z čoho vyplýva, že dieťa nebolo vedené k základným hodnotám rodiny.

K námietkam právnej zástupkyne navrhovateľa, že dieťa nebolo poučené a vypočuté ako svedok podľa § 196 ods. 2 CSP a že mu nemohli dávať otázky súd prvej inštancie uviedol, že maloleté dieťa nemá úplnú spôsobilosť na právne úkony tak, ako to má na mysli § 8 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Maloleté dieťa má spôsobilosť na právne úkony len podľa § 9 Občianskeho zákonníka a bolo vypočuté v zmysle § 38 ods. 1, 2 CMP.

Čo sa týka vyhotovenia nahrávky súd poukázal na § 98 ods. 1, § 175 ods. 1 CSP s tým, že zvuková nahrávka bola vyhotovená len pre účely súdu a nevydanie nahrávky o výsluchu dieťaťa je aj v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/74/2020 zo dňa 28.05.2020 s poukazom na najlepší záujem dieťaťa, ako základné kritérium pri všetkých úkonoch súdu, ktoré sa týkajú detí za zohľadnenia čl. 5 písm. g) Základných zásad Zákona o rodine sledujúc uvedenú zásadu implementovanú do Základných princípov mimosporového konania (čl. 4 CMP) tak, aby nedošlo k neprípustnému vystaveniu maloletej konfliktu lojality.

Konštatoval, že navrhovateľ v novembri 2024 zistil, že nie je biologickým otcom dieťaťa, čo mu oznámil syn L. v čase, keď sa predával spoločný byt navrhovateľa a matky maloletého dieťaťa. V tomto čase sa už obnovili vzťahy medzi navrhovateľom a L.. Navrhovateľ pracuje v Nemecku od roku 2003. Od tohto obdobia chodil domov 3-4 krát do roka a od roku 2010 vôbec domov nechodí. Navrhovateľ uzavrel manželstvo s matkou dieťaťa dňa 15.01.2000, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č. k. 8P/15/2021-133 zo dňa 04.06.2021, právoplatným dňa 09.06.2021, ktorým bola maloletá H. B., nar. XX.XX.XXXX na čas po rozvode manželstva zverená do osobnej starostlivosti matky s tým, že otec je povinný prispievať na jej výživu sumou vo výške 300,- Eur mesačne, vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky, počnúc od právoplatnosti rozsudku. Návrh na rozvod manželstva podala navrhovateľka dňa 22.03.2021 cestou svojej právnej zástupkyne s tým, že spočiatku súhlasila, aby manžel zostal pracovať v zahraničí, pretože v tom čase to bolo pre rodinu finančne priaznivé a manžel vedel zarobiť slušné peniaze. Odstupom času to však bolo na úkor rodiny a citových vzťahov. Otec s maloletou v kontakte nie je, naposledy ju videl keď mala dva roky. Manžel na základe dohody posielal 800,- Eur, z čoho uhradza spoločnú hypotéku vo výške 360,- Eur mesačne. Od mája 2020 bola navrhovateľka práceneschopná, pretože mala mozgovú príhodu. Navrhovateľ sa vyjadril k návrhu a uviedol, že ich manželstvo je od roku 2010 formálnym zväzkom, pretože spoločne nevychovávali maloleté dieťa, roky sa intímne nestýkajú a súhlasil s tým, aby bolo ich manželstvo rozvedené a maloleté dieťa bolo zverené do starostlivosti matky. Nemal výhrady voči výživnému vo výške 300,- Eur. Od rozvodu manželstva si navrhovateľ riadne plnil vyživovaciu povinnosť až doteraz s tým, že výživné je momentálne zasielané a uložené v úschove jeho právnej zástupkyne. Okrem výživného navrhovateľ preukázal, že posielal finančné prostriedky týkajúce sa aj splátky hypotéky. Bolo to až do roku 2024, kým sa byt nepredal.

Súd prvej inštancie zastával názor, že je málo pravdepodobné to, že ak by navrhovateľ mal vedomosť o tom, že nie je biologickým otcom dieťaťa, že by si dobrovoľne plnil vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu z § 28 ods. 1 písm. a) Zákona o rodine a následne v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. K tvrdeniam matky, že o tom musel vedieť aj na základe predloženej fotografie z ultrazvuku a z vyšetrenia u gynekológa v Nemecku súd poznamenal, že navrhovateľ nie je odborníkom a v podstate ani jeden nepoprel, že sa intímne stýkali aj keď len raz v rozhodnom období pre splodenie maloletého dieťaťa. Za málo pravdepodobné súd prvej inštancie označil to, že daňové úľavy by boli pre navrhovateľa výhodnejšie, ako bolo zistenie a preukázanie, že nie je biologickým otcom maloletej. Ak sa aj navrhovateľ nechcel rozvádzať, bolo možné usporiadať vzťahy maloletej ku skutočnému biologickému otcovi v súlade so zákonom. Súdu sa skôr javilo, že uvedený stav matke vyhovoval, keď ju navrhovateľ finančne podporoval. Uvedené skutočnosti vyplývali aj z listinných dôkazov, ktoré predložil navrhovateľ k svojim vyjadreniam, ako aj z pripojeného spisu ohľadne rozvodu manželstva, kde bolo preukázané, že manžel zasielal manželke sumy od 1.000 do 1.250,- Eur, ktoré podľa názoru súdu nemohli predstavovať len rodinné prídavky na deti. Nestotožnil sa s tým, že by tento stav navrhovateľovi vyhovoval, ak by o ňom vedel, pretože mal daňové úľavy. Výška daňových úľav nemohla byť dôvodom pre zotrvanie v tomto vzťahu a finančné zabezpečovanie rodiny až do 09.06.2021 a následné plnenie si vyživovacej povinnosti voči maloletej do dnešného dňa.

Domnieval sa, že z hľadiska vyváženia všetkých dotknutých záujmov pri usporiadaní právnych vzťahov súvisiacich s právnym otcovstvom bolo potrebné vziať do úvahy moment začatia plynutia zapieracej lehoty, ktorý musí zohľadňovať okamih, v ktorom sa právny otec dozvedel o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo. Priklonil sa k záveru, že lehota na zapretie otcovstva navrhovateľovi začala plynúť v novembri 2024, kedy sa dozvedel o skutočnostiach spochybňujúcich, že je otcom dieťaťa a jednoznačne to potvrdil znalecký posudok dňa 01.07.2025. Ak by tomu tak nebolo, nastala by situácia, kedy by sa právny otec nemohol brániť proti neprimeranému zásahu do svojich práv.

Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 632/2015, z ktorého vyplýva, že reflektujúc na nové zákonné znenie ustanovenia § 86 ods. 1 Zákona o rodine nadobúdajúce účinnosť od 01.01.2016 hodnotí ústavný súd časový odstup troch rokov od obstarania DNA analýzy do dňa podania žaloby ako korešpondujúci so zámerom zákonodarcu, a teda v zásade akceptovateľný. K tvrdeniam právnej zástupkyne matky poukazujúcim na prechodné ustanovenie § 119b Zákona o rodine súd uviedol, že prvý a druhý odsek tohto ustanovenia sú venované vyplneniu legislatívneho vaku, ktoré nastalo dňa 07.03.2012 uverejnením nálezu Ústavného súdu č. 290/2011 Z. z.. Lehota na zapretie určená na tri roky od účinnosti zákona platí pre zapretie otcovstva pri kumulatívnom splnení nasledujúcich podmienok. Dieťa, ku ktorému má byť zapreté otcovstvo, sa narodilo po 07.09.2008. O skutočnostiach dôvodne spochybňujúcich otcovstvo manžela matky sa manžel dozvedel do 31.12.2015. Do 01.01. sa nezačalo konanie o zapretie otcovstva. Ak sa manžel dozvedel o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo po 01.01.2016, postupuje sa výlučne podľa ustanovení tohto zákona. Z uvedeného vyplývalo, že navrhovateľ v predmetnom konaní preukázal, že o dôvodoch spochybňujúcich jeho otcovstvo sa dozvedel v novembri 2024. Pochybnosti boli potvrdené znaleckým posudkom č. 31/2025 a navrhovateľ návrh na zapretie otcovstva podal v čas v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia § 86 ods. 1 Zákona o rodine. V žiadnom prípade nemožno súhlasiť s tvrdením, ktoré uvádzala v zmysle prechodného ustanovenia § 119b Zákona o rodine právna zástupkyňa matky. Úmyslom zákonodarcu bolo vyriešiť situáciu vaku a následne situáciu po prijatí novely zákonného ustanovenia. Bolo by v rozpore, ak by súd návrhu navrhovateľa nevyhovel a vzniknutú preukázanú situáciu raz a navždy nevyriešil. Nebola zanedbateľná tá skutočnosť, že matka v podstate nerozporovala a nerozporuje biologické otcovstvo J. K. k maloletému dieťaťu, avšak žiadne kroky nepodnikla k tomu, aby došlo k zosúladeniu stavu skutočného so stavom právnym. Naopak, vyhovovala jej situácia, ktorá medzi bývalými manželmi bola s tým, že momentálne má len obavu ohľadne ďalších krokov navrhovateľa týkajúcich sa jeho finančných nárokov.

5. Konštatoval, že mal jednoznačne preukázané, že navrhovateľ nie je biologickým otcom maloletého dieťaťa. Bolo by povinnosťou súdu, keďže sa jedná o maloleté dieťa, začať konanie o ustanovenie kolízneho opatrovníka pre maloleté dieťa a následne na podanie návrhu na prípustnosť zapretia otcovstva podľa § 96 ods. 1, 2 Zákona o rodine a návrh na zapretie otcovstva. Výsledkom týchto troch konaní by bol rovnaký výrok, ako je uvedený vo výroku I. rozsudku. Nastala by rovnaká situácia týkajúca sa finančných nárokov navrhovateľa. Aj z týchto dôvodov po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel. Dokazovanie sa týkalo hlavne preukázania toho, že navrhovateľ nie je biologickým otcom dieťaťa tak, ako to vyplýva zo znaleckého posudku a následne súd považoval za preukázané, že navrhovateľ v zákonnej lehote uplatnil svoje právo na zapretie otcovstva, keďže sa o pochybnostiach otcovstva dozvedel v novembri 2024 a návrh bol doručený súdu dňa 27.12.2024. K ostatným skutočnostiam zisteným v priebehu konania, na ktoré poukazovali účastníci ohľadne spoločného bývania matky a J. K., následne jej terajšieho manžela, ako aj vlastníctva nehnuteľností J. K. súd poznamenal, že ich považuje za irelevantné, pretože nemali výrazný vplyv pre rozhodnutie vo veci samej.

Súd sa nemohol stotožniť s vyjadreniami J. K., ako aj terajšieho manžela matky M. A., že im matka dieťaťa povedala, že navrhovateľ vie o tom, že nie je otcom maloletej. Nevyplývalo to z jeho konaní počas manželstva až do rozvodu a ani z jeho postoja ohľadne plnenia si vyživovacej povinnosti až do dnešného dňa. Uvedené konania na strane navrhovateľa súd vyhodnotil ako také, ktoré nasvedčovali tomu, že nemal vedomosť o tom, že nie je biologickým otcom dieťaťa, a preto do obdobia kým sa o tom nedozvedel od spoločného syna, nemohol mať o tom žiadne pochybnosti, pretože vyjadrenia matky ohľadne záznamu z ultrazvuku súd považoval za málo hodnoverné, nepresvedčivé, keďže v rozhodnom období pre splodenie maloletého dieťaťa sa intímne stýkala, aj keď len jedenkrát aj s navrhovateľom, ako aj s biologickým otcom J. K.. 17 rokov nepodnikla žiadne kroky na zosúladenie skutočnej situácie so stavom právnym a i napriek tomu mala výhrady voči návrhu navrhovateľa a žiadala ho zamietnuť. Súd dal do pozornosti dôležitosť zosúladenia skutočného stavu so stavom právnym. Neuvedenie pravdy o jednom biologickom rodičovi dieťaťa môže mať z medicínskeho hľadiska fatálne následky. Z tohto dôvodu je nevyhnutné, aby nad legitimitou dieťaťa prevážil iný - oveľa dôležitejší záujem dieťaťa, a to jeho záujem na ochrane života a zdravia. V neposlednom rade sú to i nároky dieťaťa súvisiace s dedením.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 53, § 57, § 105 písm. c) CMP. Uviedol, že právna zástupkyňa navrhovateľa si uplatnila trovy konania vo výške 4.000,- Eur s DPH. Vzhľadom na uplatnený návrh, súd priznal procesne úspešnému účastníkovi, t. j. navrhovateľovi trovy konania podľa § 53 CMP s poukazom na predmet konania, a to zapretie otcovstva, vo výške 1.377,- Eur, ktoré pozostávali zo

zaplateného súdneho poplatku vo výške 50,- Eur, z trov znaleckého dokazovania vo výške 247,30 Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.079,70 Eur. Súd priznal právnej zástupkyňi navrhovateľa trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení noviel (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) podľa § 11 ods. 1 písm. a, § 13a, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3, kde jeden úkon právnej pomoci v roku 2024 bol á 105,62 Eur (prevzatie veci, podanie návrhu,) 2x režijný paušál á 13,73 Eur a 20% DPH, čo spolu predstavovalo sumu 286,44 Eur. V roku 2025 hodnota úkonu á 114,15 Eur (účasť na pojednávaníach dňa 30.01.2025, 15.04.2025, 26.05.2025, 01.07.2025 a 28.07.2025,) 5 x režijný paušál á 14,84 Eur a 23 % DPH, čo spolu predstavovalo sumu 793,28 Eur.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie stará matka z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Poukázala na to, že predmetom tohto konania bolo výlučne zodpovedanie dvoch zásadných otázok, a to, či je navrhovateľ biologickým otcom maloletej a ak nie, ako dlho, resp. odkedy mal o tejto skutočnosti vedomosť. Prvá otázka, ktorú ani nenamietala bola potvrdená na podklade znaleckého dokazovania. Spornou otázkou, ktorá v konaní vyvstala, bolo preukázanie ako dlho, resp. odkedy mal navrhovateľ o tejto skutočnosti vedomosť. Moment, kedy sa predmetná informácia dostala do sféry vedomosti navrhovateľa má (a v konečnom dôsledku aj mala) významný vplyv na meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní. Navrhovateľ od počiatku tvrdil, že predmetnú informáciu sa dozvedel v mesiaci november 2024, kedy mu ju mal oznámiť spoločný syn – L. L.. Zastávala názor, že ide o jediného svedka na strane navrhovateľa, ktorý tieto skutočnosti mohol potvrdiť, čo v konečnom dôsledku aj zrealizoval. Tvrdenie súdu, že na výpoveď svedka L. je „nutné“ prihliadať, lebo potvrdil „len“ rovnaké skutočnosti, ktoré uznala a uznávala považovala za nepravdivé. V danom prípade išlo o jednoznačný rozpor medzi tým, čo tvrdí, resp. tvrdila ona a tvrdením svedka L. o tom, kedy sa navrhovateľ dozvedel, že nie je otcom maloletej. Poukázala na § 196 ods. 2 CSP. Svedok L. vypovedal na pojednávaní dňa 15.04.2025 a potom, čo mu súd predniesol poučenie podľa § 196 ods. 2 CSP nepočkal na jeho odpoveď, či poučeniu o povinnosti vypovedať pravdu, nič nezamĺčovať a o trestnoprávných následkoch krivej výpovede porozumel a či je v príbuzenskom pomere k účastníkom konania, ak áno, v akom a či (ne)využíva právo odoprieť výpoveď a následne pristúpil k jeho výsluchu, pričom totožný prístup zvolil aj pri výsluchu svedkyne A. F.. Mala za to, že vzhľadom na tieto skutočnosti, výpovede týchto svedkov ako dôkazy je nutné vyhodnotiť ako tzv. nezákonne vykonané. Uviedla, že nezákonne vykonaný dôkaz v tomto prípade nemôže byť podkladom pre súdne rozhodnutie, keďže v danom prípade boli porušené pravidlá dokazovania určené kogentnými normami CSP, preto súd nemal a nemohol prihliadať pri hodnotení skutkového stavu na svedeckú výpoveď L. a F., ich výpovede nemal hodnotiť, prihliadať na ne a nimi odôvodniť meritórne rozhodnutie.

Za nelogické považovala to, že rodina z jej strany, vrátane svedka L., svedkyne F. a starej matky maloletej (N. M.), mala vedomosť o tom, že navrhovateľ nie je biologickým otcom maloletej, napriek tomu sa táto skutočnosť nemala dostať do sféry poznania navrhovateľa až do novembra 2024. Tvrдила, že túto skutočnosť nikdy nezatajovala, ani taký úmysel nikdy nemala, a tiež, že jej cieľom nebolo ekonomicky ťažiť z finančných prostriedkov, ktoré jej počas manželstva a aj neskôr zasielal navrhovateľ. Finančné prostriedky mali vždy svoje účelové určenie (náklady na hypotéku, spotrebné úvery, mesačné réžie a iné rôzne nedoplatky, ktoré navrhovateľ zanechal na Slovensku pred jeho odchodom do Nemecka po neúspešnom podnikaní). Dôrazne sa ohradila voči tvrdeniam súdu, že by jej takáto situácia „vyhovovala“, čo sa v žiadnom prípade nezakladá na pravde. Poukázala na to, že hoci navrhovateľ vedel, že od roku 2019 má nového priateľa (neskôr aktuálneho manžela), nepožiadala o rozvod manželstva a túto situáciu nemal záujem riešiť, nakoľko tento právny stav vyhovoval práve jemu. Ďalej poukázala na to, že navrhovateľ dlhodobo nejavil záujem o osobný kontakt s maloletými deťmi, nenavštevoval ich na území Slovenskej republiky, nezaujímal sa o ich zdravotný stav, školskú dochádzku, prospech, voľnočasové aktivity, ani celkový vývin, napriek tomu, že mu nič objektívne nebránilo v tom, aby sa s maloletými deťmi osobne stretával a jeho opakované odôvodňovanie pasivity údajným pracovným vyťažením počas viac ako pätnástich rokov považovala za nepresvedčivé a účelové. O maloleťu sa navrhovateľ nezaujímal, čo možno odôvodniť aj tým, že mal vedomosť o tom, že nie je jej otcom. Trvala na tom, že navrhovateľ mal od počiatku vedomosť o tom, že nie je otcom maloletej, pretože pohlavný styk mali iba raz v stanovený dátum pri predaji nehnuteľnosti a navrhovateľ nemusí byť odborníkom (ako uvádzal súd) na to, aby si dokázal vypočítať dobu od počatia plodu. Počas vyšetrenia mu dokonca sám gynekológ v Nemecku poskytol informácie o predpokladanom termíne počatia, dátume poslednej menštruácie, veľkosti plodu a ukázal mu ultrazvukový snímok. Dodala, že na základe týchto údajov sa navrhovateľ sám utvrdil v presvedčení, že k počatiu došlo dávno predtým, než by k nemu mohol byť biologicky priradený, a teda

otcom byť nemôže. Tvrdila, že pokiaľ neprišlo k jej rozvodu s navrhovateľom, tento stav vyhovoval práve jemu, ktorý v Nemecku okrem daňového bonusu poberal aj rodinné prídavky a súčasne bol ako zamestnanec vo vyššej platovej triede. Po tom, ako podala návrh na rozvod, sa finančné pomery na jeho strane zmenili, z ktorého dôvodu mu už situácia prestala vyhovovať. Zastávala názor, že v konaní nebolo preukázané, že by svedkovia M. A. a J. K. nevypovedali pravdu, práve naopak, obaja sa po celé roky starali o obe maloleté deti, pomáhali jej, tieto vychovávali a vyživovali, preto je absurdné akékoľvek tvrdenie, že by mal niektorí z týchto svedkov záujem na finančných prostriedkoch, ktoré mal zasielať navrhovateľ, rovnako tak i ona.

Hoci výpoveď svedka L. L. je podľa jej názoru z procesného hľadiska komplexne nezákonná a nepoužiteľná, z procesnej opatrnosti uviedla, že tvrdenia tohto svedka považuje za nepravdivé a účelové. Navrhovateľ sa pri preukazovaní momentu nadobudnutia vedomosti o neexistencii svojho biologického rodičovstva opiera výlučne o tvrdenia plnoletého syna, s ktorým dlhodobo neutržiaval vzťah a o ktorého neprejavoval záujem, pričom aktuálne využil jeho vyjadrenia ako súčasť svojej procesnej obrany. Poprela, že svedka L., ktorý je jej synom, vyhodila z domu. To, že sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti bolo jeho rozhodnutím, k čomu ho nikto žiadnym spôsobom nenútil. Dodala, že ju ani maloletý svedok neinformoval o tom, že sa mu narodilo dieťa, vymazal ich zo svojho života a začal si budovať vzťah s navrhovateľom, ktorý o neho celý život nejavil záujem. Ich vzťah sa začal budovať po rokoch, až keď syn ako plnoletý požiadal o výživné od navrhovateľa počas štúdia. Konanie syna a zmenu jeho postoja k jednotlivým rodičom považovala z jeho strany za účelové a vyjadrila nad tým ľútosť, nakoľko práve ona sa o syna celý život starala, pokým bol jeho otec v Nemecku. Z uvedeného dôvodu považovala tvrdenia syna za účelové a zaujaté a jeho výpoveď za motivovanú akousi pomstou voči nej. Namietala pravdivosť výpovede svedkyne - svojej sestry, A. F.. Tvrdila, že nikdy členom svojej rodiny nebránila v kontakte s navrhovateľom, práve naopak, záujem o udržiavanie skutočného kontaktu zo strany rodinných príslušníkov absentoval, preto je pre ňu zarážajúce, že navrhovateľ nadviazal kontakt s jej sestrou v novembri 2024, hoci ich posledný vzájomný kontakt prebehol ešte v roku 2007.

Poukázala na ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine s tým, že zapieracia lehota je lehotou hmotnoprávnou a ide o prekluzívnu dobu. V zmysle tohto ustanovenia bývalému manželovi prináleží možnosť podať návrh na zapretie otcovstva, avšak tento môže otcovstvo zaprieť iba v trojročnej lehote, ktorá plynie odo dňa, keď získal dôvodné pochybnosti o tom, že je otcom dieťaťa. Vzhľadom na to, že navrhovateľ už v čase jej tehotenstva vedel o tom, že nie je biologickým otcom maloletej mala za to, že nie sú splnené zákonné podmienky pre vyhoviecie návrhu navrhovateľa, a to aj s ohľadom na § 119b Zákona o rodine. Nebolo možné sa stotožniť s tvrdením súdu, že navrhovateľ sa mal dozvedieť o tom, že nie je biologickým otcom maloletej až v novembri 2024.

Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie alternatívne, aby ho zmenil tak, že návrh navrhovateľa v plnom rozsahu zamietne a jej prizná nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

8. K odvolaniu matky sa vyjadril kolízny opatrovník tak, že súd prvej inštancie vykonal potrebné dokazovanie na zistenie rozhodujúcich skutočností, preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu potvrdil.

9. K odvolaniu matky sa vyjadril navrhovateľ (muž, ktorého otcovstvo má byť zapreté) tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie pokladá za správny. V konaní bolo znaleckým dokazovaním nad všetky pochybnosti preukázané, že nie je biologickým otcom maloletej, pričom ide o zásadnú informáciu, ktorú sa s absolútnou istotou dozvedel až počas súdneho konania. Tvrdenie matky o tom, že mal vedieť, že nie je biologickým otcom maloletej už skôr neboli relevantne preukázané a on ich rázne odmietal. Až test DNA ho ako biologického otca maloletej vylúčil, teda to bol okamih, kedy sa dozvedel o tom, že otcom nie je. Predtým v novembri 2024 prvýkrát získal informáciu od syna, že by otcom maloletej byť nemal. Toto potvrdili aj svedkovia – priami príbuzní matky (spoločný syn L., sestra matky A. F. a matkina matka). Odkázal na dokazovanie a na jeho záverečné vyjadrenie. Uviedol, že tvrdenie matky o premlčaní jeho práva je nesprávne a nedôvodné. Náš právny poriadok zaviedol od 01.01.2016 právo otca zaprieť otcovstvo v lehote troch rokov odkedy sa dozvie, že nie je biologickým otcom, Aj keď aj toto ustanovenie je prekonané judikatúrou Slovenskej republiky a tiež judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, poukázal na to, že otec sa môže dozvedieť, že nie je biologickým otcom testom DNA, ktorý ako jediný môže vyvrátiť jeho otcovstvo. Poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Klocek proti Poľsku z 27.04.2010, ale aj na ďalšie, citované v rozhodnutí III. ÚS 632/2015, podľa ktorých osobné presvedčenie právneho otca, že nie je biologickým otcom je nedostatočný dôkazný podklad pre prieskum jeho právneho otcovstva. Teda aj keby bol mal pochybnosť skôr ako od novembra 2024, nebol by to

dostatočný podklad pre toto konanie a pochybnosťou o otcovstve nemôže začať plynúť premlčacia lehota. Seriózny a relevantný podklad je vo všeobecnosti DNA, preto opakovane navrhoval znalecké dokazovanie, čomu napokon súd vyhovel.

Uviedol, že stav nesúlady právneho otcovstva s otcovstvom biologickým závažným spôsobom zasahuje do jeho súkromnej sféry a tiež dieťaťa. Práve na odstránenie tohto rozporu slúži zapieracia žaloba otca, ktorého právne otcovstvo bolo určené iba na základe domnienky otcovstva. Od začiatku tohto sporu podozrieval matku z nekalého úmyslu, keď na jednej strane tvrdí, že nie je biologickým otcom, na strane druhej požaduje zamietnutie žaloby. Jeho predpoklad potvrdila svedecká výpoveď jej manžela, M. A., ktorý uviedol, že má ten istý názor ako matka, že sa obáva jeho konania, že by mohol žiadať späť výživné alebo niečo iné. Zastával názor, že matke je úplne jedno, kto je otcom maloletej, od jej počatia sledovala jediný cieľ, a to získať od neho čo najviac peňazí, čo sa jej podarilo a teraz sleduje jediný cieľ, a to, aby mu nemusela vrátiť zaplatené výživné a iné peniaze, a tomu má slúžiť ňou tvrdené, že od začiatku vedel, že nie je otcom. Za správne vyhodnotenie skutočností súdom považoval to, že o podozrení, že nie je biologickým otcom maloletej sa dozvedel až v novembri 2024 od spoločného syna. Tvrdil, že z postoja matky je zrejmé, že si neváži ani svoju dcéru, keď ako matka nezaistila tak zásadnú informáciu v rodnom liste maloletej, ako je meno biologického otca, pričom vedela, že on ním nie je. Vyjadril pochybnosti o tom, či biologickým otcom maloletej je J. K., keď ani matka a ani on nemá záujem na tom, aby bol zapísaný v rodnom liste ako otec maloletej.

K námietke matky týkajúcej sa výpovede svedkov L. a F. (tvrdí, že tieto výpovede boli protizákonné z dôvodu, že súd nepočkal na odpoveď, čo poučení porozumeli a či sú v príbuzenskom vzťahu) poukázal na ustanovenie § 196 ods. 2 CSP, z ktorého žiadna povinnosť čakať na odpoveď nevyplýva, naopak, z prvej vety tohto ustanovenia vyplýva, že svedok je povinný sa dostaviť na pojednávanie a vypovedať, pričom súd sleduje reakcie svedkov a keď svedok začne vypovedať je zrejmé, že mu vo výpovedi nič nebráni. Iná situácia je v trestnom konaní, kde svedok skladá prísahu po poučení súdom (§ 265 Trestného poriadku), avšak toto ustanovenie sa na konanie podľa CMP a CSP nevzťahuje.

Uviedol, že bolo preukázané, že takmer celú svoju výplatu (90% príjmu) posielal na účet matky, v Nemecku žil skromne, nič nenadobudol a tešil sa, že mu na Slovensku rastú dve deti. Hoci sa na výchove detí nepodieľal osobne, finančne sa podieľal výrazne. Tvrdil, že sono záber mu nič o veku počatého dieťaťa nehovoril, nič z neho nevydedukoval a žiadnu pochybnosť o otcovstve nenadobudol, keďže matka sa k nemu v tom čase správala ako milujúca manželka. Matka mu vždy posielala fotky oboch detí ako jeho detí a nemal teda dôvod čo i len pochybovať o svojom biologickom otcovstve. Zdôraznil, že v Nemecku nepotreboval žiadne daňové výhody. Všetky tvrdenia matky o tom, ako mu povedala, že nie je biologickým otcom, že mu povedala meno biologického otca a podobne označil za klamstvo a účelové tvrdenia pokúšajúce sa presvedčiť súd o premlčaní nároku uplatneného v tomto konaní. Dodal, že matka svojím blízkym – svojej sestre a svojej matke – zakázala sa s ním kontaktovať ako s osobou, ktorá si založila inú rodinu a nezaslúži si informácie o rodine a deťoch od blízkych príbuzných. Poznamenal, že matka ani v rozvodom konaní neuviedla, že on nie je otcom maloletej, trvala na platení výživného na maloletú a toto aj prijímala.

Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a aby odvolací súd zaviazal matku na náhradu jeho trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci, podanie vyjadrenia k odvolaniu, podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. podľa § 11 ods. 1 písm. a), § 13a, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3, kde jeden úkon právnej pomoci v roku 2025 je á 114,15 Eur + 1x režijný paušál 14,84,- Eur + 23% DPH, čo spolu predstavuje sumu 158,66 Eur.

10. K vyjadreniu navrhovateľa k vyjadreniu matky sa vyjadril kolízny opatrovník, ktorý uviedol, že sa pridrižiava svojho písomného vyjadrenia k odvolaniu matky.

11. Odvolateľka sa vyjadrila k vyjadreniam navrhovateľa a kolízneho opatrovníka a uviedla, že zotrúva na svojom stanovisku a na právnej argumentácii uvedenej v odvolaní. Trvala na tom, že navrhovateľ mal vedomosť o tom, že maloletá nie je jeho dcérou už od jej počatia, teda vedel o týchto skutočnostiach už pred uplynutím zákonom stanovenej trojročnej lehoty, v ktorej mu zákon umožňuje otcovstvo zaprieť. Uviedla, že nespochybňovala tvrdenie, že navrhovateľ nie je otcom maloletej, ale skutočnosť, kedy sa o tom dozvedel, pričom práve táto skutočnosť je zo strany navrhovateľa prezentovaná klamlivo. Opätovne poukázala na to, že navrhovateľ dlhodobo nejavil záujem o osobný kontakt s maloletými deťmi, nenavštevoval ich na území Slovenskej republiky, nezaujímal sa o ich zdravotný stav, školskú dochádzku, prospech, voľnočasové aktivity, ani o ich celkový vývin. Tvrdila, že o maloletú sa navrhovateľ nezaujímal, čo možno odôvodniť aj tým, že mal vedomosť o tom, že nie je jej otcom. Opätovne poukázala aj na ustanovenie § 119b Zákona o rodine. S vyjadrením kolízneho opatrovníka sa nestotožnila.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – účastníkom konania (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), g), h) CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

13. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Predmetom konania na súde prvej inštancie je zapretie otcovstva navrhovateľa k maloletej H. B., nar. XX.XX.XXXX.

17. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel návrhu navrhovateľa a určil, že nie je otcom maloletej H. B., nar. XX.XX.XXXX z matky A. A., nar. XX.XX.XXXX a matke uložil matke povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 1.377,- Eur do 15-tich dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu navrhovateľa.

18. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhom uplatnenej požiadavky a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty matky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia a pre vysporiadanie sa s odvolacími námietkami matky odvolací súd dopĺňa nasledovné:

19. Inštitút rodičovstva je kľúčovým inštitútom rodinnoprávných vzťahov, na základe čoho sa optimálne riešenie jeho určenia s oprávnením participovať na tomto určení všetkým účastníkom rodinnoprávných vzťahov stáva kľúčovou otázkou. Určenie rodičovstva zohráva významnú úlohu predovšetkým vo vzťahu k postaveniu dieťaťa a stabilizácii rodinnoprávných vzťahov z hľadiska ďalšej výchovy dieťaťa, a preto aj hodnotenie rozsahu oprávnení spojených so zapretím otcovstva je podriadené tejto skutočnosti.

20. Prípadný nesúlad právneho a biologického otcovstva výrazným spôsobom zasahuje do súkromnej sféry právneho otca. Stav nesúladu právneho a biologického otcovstva však zasahuje aj samotné dieťa, a taktiež koliduje s právami biologického otca dieťaťa, ako aj s právami matky dieťaťa.

21. Slovenský právny poriadok pozná ako prostriedok dosiahnutia súladu právneho a biologického otcovstva právneho otca, ktorého otcovstvo bolo určené na základe prvej zákonnej domnienky otcovstva, zapieracu žalobu. Právo manžela zaprieť otcovstvo k dieťaťu je samostatným osobným právom manžela, na osobu ktorého sa viaže, teda nie na manželský stav, ktorý môže po tom, ako určitému mužovi už svedčí domnienka otcovstva, zaniknúť bez vplyvu na fakt otcovstva (ako tomu bola aj v

preskúmanej veci). Uvedené právo, svedčiace manželovi matky je zakotvené v ustanovení § 86 ods. 1 Zákona o rodine.

22. K námietke matky o nezákonne vykonaných dôkazoch výsluchmi svedkov L. L. a A. F., keď súd prvej inštancie síce týchto svedkov poučil (§ 196 ods. 2 CSP), ale nepočkal na ich vyjadrenie, či poučeniu porozumeli a či sú v príbuzenskom pomere k účastníkom konania, ak áno, v akom a či (ne)využívajú právo odoprieť výpoveď, odvolací súd uvádza, že táto je nedôvodná. Ustanovenie § 196 ods. 2 CSP ukladá súdu poučovaciu povinnosť svedka, pričom v zápisnici o pojednávaní sa uvedie, že sa tak stalo a podľa potreby sa uvedie aj vyhlásenie tejto osoby o tom, že bola poučená. Výsluch oboch vyššie uvedených svedkov súd prvej inštancie realizoval na pojednávaní konanom dňa 15.04.2025 a zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že obaja boli súdom poučení (s odkazom na ustanovenie § 196 ods. 2 CSP), obaja poučeniu porozumeli a uviedli aj svoj vzťah k účastníkom konania. Pokiaľ by svedok využil svoje právo odoprieť výpoveď, musí to oznámiť bezodkladne po tom, ako sa o povinnosti svedčiť dozvedel, pričom dôvody odopretia výpovede musí preukázať a o dôvodnosti odopretia výpovede rozhoduje súd. Ani jeden z vyššie uvedených svedkov však svoje právo odoprieť výpoveď neuplatnil.

23. Odvolací súd nezdiala pochybnosti matky ohľadne svedka L. L., keď jeho tvrdenia považovala za účelové a zaujaté a jeho výpoveď za akúsi pomstu voči nej, či jej pochybnosti ohľadne pravdivosti výpovede svedkyne – jej sestry A. F.. Svedok L. pred súdom uviedol, že s otcom do roku 2023 nemal žiadny vzťah, pretože mu matka kontakt s otcom zakazovala. O prísnom zákaze matky sa kontaktovať s navrhovateľom vypovedala aj sestra matky. Z uvedeného dôvodu nemožno prisvedčiť tvrdeniu matky o tom, že bolo nelogické, že hoci členovia jej rodiny (syn – L. L., sestra – A. F.) mali vedomosť o tom, že navrhovateľ nie je biologickým otcom maloletej, táto informácia sa dostala do jeho sféry až v novembri 2024. Práve absencia kontaktu rodinných príslušníkov matky (syna a sestry) s navrhovateľom bola spôsobilým dôvodom, pre ktorý sa navrhovateľ o existencii pochybnosti o svojom biologickom otcovstve dozvedel až s odstupom značného času od narodenia maloletej.

24. S tvrdením matky, že navrhovateľ mal mať vedomosť o tom, že nie je biologickým otcom maloletej od počiatku, t. j. od času jej tehotenstva, sa odvolací súd nemohol stotožniť, a to pre absenciu relevantného dôkazu preukazujúceho pravdivosť tohto tvrdenia (na čom nič menení ani dokumentácia z ultrazvuku, ktorú mala matka ukázať navrhovateľovi v máji 2008, a na základe ktorej mal prísť na to, že nie je biologickým otcom maloletej), ako aj s poukazom na to, že v čase rozhodnom pre splodenie maloletej sa navrhovateľ s matkou intímne stykal, a hoci to bolo iba raz, automaticky by to nevylučovalo biologické otcovstvo navrhovateľa a tiež s poukazom na to, že navrhovateľ po dlhé roky finančne zabezpečoval svoju rodinu, teda plnil si svoju vyživovaciu povinnosť nielen k synovi, ale aj k maloletej, pričom je málo pravdepodobné, až vylúčené, že by tak bol vo vzťahu k maloletej činil, ak by mal vedomosť o tom, že nie je jej biologickým otcom. Uvedený záver podporuje aj skutočnosť, že potom, čo sa navrhovateľ dozvedel o existencii pochybnosti o biologickom otcovstve k maloletej, podal na súd návrh na zapretie otcovstva k maloletej a výživné na maloletú zasiela a uschováva u svojej právnej zástupkyne.

25. Pokiaľ sa navrhovateľ dozvedel o dôvodoch spochybňujúcich jeho otcovstvo v novembri 2024, až znalecký posudok č. 31/2025 zo dňa 23.06.2025 (vypracovaný znalcom z odboru Genetiky, odvetvia Analýza DNA v konaní začatom na základe návrhu navrhovateľa zo dňa 25.12.2024) analýzou DNA vylúčil navrhovateľa ako biologického otca maloletej, a zároveň mu poskytol seriózny podklad pre spochybnenie jeho otcovstva. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 632/2015 zo dňa 08.12.2015, v ktorom bolo konštatované, že judikatúra ESLP kvalifikovala osobné presvedčenie právneho otca o nesúlade právneho otcovstva s biologickou realitou ako nedostatočný dôkazný podklad pre prieskum právneho otcovstva, kde, naopak, ako príklad dôkazu relevantného prezentovala testy DNA (napr. rozhodnutie ESLP vo veciach Klocek proti Poľsku z 27.04.2010, č. 20674/07; Ilyilik proti Turecku zo 06.12.2011, č. 2899/05; Backlund proti Fínsku z 06.07.2010, č. 36498/05).

26. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky matky ako neopodstatnené a v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

27. Ďalšie argumenty matky odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nepodstatné, nespôsobilé ovplyvniť posúdenie veci, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré

majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009).

28. Podľa § 263 ods. 1 CSP, ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta.

29. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

30. Podľa § 53 CMP, v konaní vo veciach určenia rodičovstva a v konaniach vo veciach notárskych úschov môže súd priznať náhradu trov konania účastníkom, ktorí mali vo veci úspech, proti účastníkom, ktorí úspech nemali, ak to možno spravodlivo požadovať.

31. Podľa § 57 CMP, o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh.

32. Podľa § 58 ods. 1 CMP, o nároku na náhradu a o výške trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Navrhovateľ si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 158,66 Eur s DPH za jeden úkon právnej pomoci, a to podanie vyjadrenia k odvolaniu cestou jeho právnej zástupkyne. Za odvolacie konanie súd priznal navrhovateľovi ako procesne úspešnému účastníkovi odmenu právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby – podanie vyjadrenia k odvolaniu, datovaného dňom 13.10.2025, podľa § 11 ods. 1 písm. a), § 13a, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., kde jeden úkon právnej služby v roku 2025 je v sume 114,15 Eur + 1x režijný paušál v sume 14,84 Eur + 23% DPH, čo spolu predstavuje sumu 158,66 Eur.

34. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd o výške náhrady trov konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a matku maloletého dieťaťa zaviazal na úhradu trov odvolacieho konania vo výške 158,66 Eur.

35. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 CMP, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).